

свършили гимназия, но не знаятъ, какво да правят по-нататък. Като мислят известно време, най-после решават да следват нѣкаква наука: медицина, философия, богословие и др. Какъв е резултатът на тѣхното следване, не знаятъ. Единъ день ги хване нѣкаква болестъ, повиши се температурата имъ до 41^0 и заминават на разходка за онзи свѣтъ. Когато и да срещнете днесъ, който е изучавалъ медицина, философия, математика, богословие, всички казватъ, че животътъ нѣма смисълъ. Ако, наистина, животътъ нѣма смисълъ, защо хората учатъ, защо се стремятъ къмъ придобиване на знание, сила и богатства?

Кжде е истината по въпроса за смисъла на живота? Не е въпросъ да се обезсърдчава човѣкъ, но важно е, че всички хора не мислятъ еднакво за живота. Едни отричатъ смисъла на живота, други го приематъ. Да подържа човѣкъ мисълта, че животътъ е безсмисленъ, това показва, че нѣкога животътъ ималъ смисълъ за него. Значи, животътъ, въ своята сжщина, има смисълъ, но малцина го виждатъ. Като сж обезсмилили своя личенъ животъ, тѣ сж обезсмилили и великия животъ. Въ това седи погрѣшката. Щомъ осмислятъ своя животъ, ще осмислятъ и великия животъ. Като придобие правиленъ възгледъ за нѣщата, човѣкъ вижда, че външно нѣкои нѣща сж безсмислени, а вътрешно смислени; други, точно обратно